

dede dette Forslag under Hensyn til den Kritik, som i 1897—98 var fremført i en af Landstings-Udvalget afgiven Beretning angaaende Folketingets Lovforslag. Den væsentligste Ændring gik ud paa, at den almindelige Betegnelse „Regningskrav“ afløstes af en udtrykkelig Angivelse af de Fordringer, paa hvilke den kortere Forældelsesfrist skal anvendes. Endvidere blev der indsat en saalydende Bestemmelse om Forældelsens Afbrydelse: „den afbrydes efter de almindelige af Danske Lovs 5—14—4 (Norske Lovs 5—13—2) udledede Regler, saaledes at den kortere Forældelsesfrist paany løber fra Afbrydelsen, hvis Kravet vedvarende hører til de foran ommeldte“. Medens der i Samlingen 1907—08 i øvrigt opnaaedes Enighed mellem Tingene. idet Landstinget accepterede Lovforslagets begrænsede Omraade, og Folketinget accepterede forskellige af Landstinget foretagne Forandringer i Lovforslagets Opregning af Fordringer, som skulde falde ind derunder, naaede man ikke til Enighed med Hensyn til Afbrydelsesbestemmelsen, idet Landstinget i Stedet for den ovennævnte indsatte følgende Bestemmelse: „Fordringen bortfæbes, med mindre Fordringshaveren inden Fristens Udløb enten erhverver Skyldnerens skriftlige Erkendelse af Gælden eller foretager retslige Skridt mod ham og uden ufornødent Ophold forfølger disse til Erhvervelse af Dom eller anden Retsafgørelse“, og da Folketinget heroverfor fastholdt *sin* Bestemmelse, endte Samlingen, uden at der kom noget ud af Sagen. — I Samlingen 1908—09 optoges Lovforslaget af Justitsministeren, der fremsatte det i Landstinget i den Skikkelse, hvori det var blevet vedtaget i Folketinget, altsaa med Folketingets Afbrydelsesregel. Landstingets Udvalg udtalte nu vel i Betænkningen, at det vedblivende maatte foretrække Landstingets Affattelse, der — i Modsætning til Folketingets — vil medføre, at der omkring Udløbet af de 5 Aar nødvendig skal finde en virkelig *Afgørelse* Sted mellem Parterne, men da Udvalget midlertid erkendte, at der med Rette kunde gøres den Indveniding mod Landstingets Affattelse, at Afbrydelsen er udelukket i Tilfælde af, at Fordringshaveren erhverver Skyldnerens *mundtlige* Erkendelse, stillede det Forslag om at modificere Bestemmelsen saaledes, at Afbrydelse ogsaa kan ske ved Skyldnerens *mundtlige* Erkendelse. Dette accepteredes af Folketinget. — I Landstinget skete endvidere den Ændring at en af Folketinget indsat, fra Regeringens gamle Forslag hentet, Bestemmelse om, at en Fordrings Forældelse ikke medfører Bortfald af dertil knyttet Haandpanteret eller villiesbestemt Underpant i fast Ejendom med Tilbehør eller i Skibe, blev strøget — ikke fordi Reglens Rigtighed i og for sig bestredes, men fordi en saadan *almindelig* Regel om, at disse Panterrettigheder ikke bortfalde ved Forældelse, ikke passer i